

Hüzün Treni

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Ağustos 2016

Nidaları serptikçe,
İkbalin çizelgesinde en doğurgan kadının bile
Tahayyülünü aşan o anlık reçete:
Bir iddia, bir suret;
Suret-i kati, demek bile
Yüreğin ikrarı.

Tüketilen dünlerin saf kan yalnızlığı yalan:
Hem de nasıl;
Bir iklimde dirilip de
Evrilen yarınlara dokunan tek bir tümce:
Yoksunluğun hükmüne varan evren'de asılı bir gölge;
Sırık bir düş'e takılıp da
Ölü düşlerin küpeşesinde,
En rahvan edim yine peyda olan.

Bir sakıncanın yüreğin tozuna mal olan,
Tekbir yüklü bir gönle devredip de sevdayı,
Tüten bacası yüreğin,
Tümden hiçliğe intikal eden tek bir hece
Yine asılsız aşkların ihbarını tetikleyen
Hüzne delalet.
Kıvranan ruhlara nifak sokan huzmesine
Rehin versen de benliğini,
Türeyen bir hazneye soksan da elini;
Kuş tutup yüreğimle
Kondursam da veda busemi...

Hamdık madem,
Hamdolsun, demek değil mi yüreğin ifşası?
Yoktun madem,
Yoksunluğundan mı doğdu bunca tefrika?
Sezilerin biteviye döşediği hüzün treni
Devrilen istikametın yolcusuz rehaveti.

Sızan nidalara bürünen aşk'ın çetelesi,
Ne duruyorum, hem postalamadım mı ölüm fermanımı?
Kırık niyazımı çok görme Tanrım
Her ne kadar boykot etseler de varlığımı.
Çözumsuzlüğün daniskası ve
Bağımsız ruhun tefekkürü şu yazmaya çalıştığım.
Çok görme sonunu yaşamaya müstahak aşkı,
Boyutsuzluğumun yürekte tüneyen inkişâbı.